



## **CONCURS MICRORELATS - Diada de Sant Jordi**

*Des de la U.E. Santboiana volem agrair de forma sincera l'esforç de tots els participants per explicar d'una manera o altre un relat relacionat amb el rugby i/o el nostre club. Cadascun dels microrelats que hem rebut ens han evocat a una història meravellosa i ens han fet sentir orgullosos de formar part de la Unió Esportiva Santboiana.*

*Fem públics tots els relats de forma anònima amb l'objectiu que els pugueu gaudir tant com nosaltres!*

*Volem agrair també a la **LLIBRERIA I PAPERERIA CAL ISART** la seva generositat per fer entrega de 5 vals de cinc euros per consumir al seu establiment de Sant Boi i que seran entregats als relats que han estat escollits pel nostre jurat!*



**GUANYADOR:** Marc Congost

**SEGONS PREMIS (4):** Carla Marpe, Miguel Muñío, Ricard Torrents i Oriol Alicarte.

---

Me llamo Aarón, soy jugador S10 de la Santboiana y he probado casi todos los deportes. Ninguno me llenó como el rugby.

Tanto por el respeto al rival, como su tercer tiempo, pero sobre todo porque somos un equipo. Da igual como seas fuera del campo. Dentro eres uno más sin etiquetas.

Por esto y mucho más amo el rugby, soltar todo lo malo que tengas acumulado, desfogarse y estar en forma, conocer mucha gente, que ama muchísimo este deporte. Aquí, en la Santboiana, he encontrado una gran familia.

**FERRO I FORÇA!**

---

Des de dalt del terrat miràvem, els germans i jo, jugar a la Santboiana, l'equip de rugby del poble.

Ja feia anys que anàvem a la Muntanyeta a fer esport o a jugar -quan encara era muntanya salvatge- i passaven al costat del jugadors que per allà corrien.

Els aplaudíem tots a l'una perquè savien que eren LA SANTBOIANA, l'equip que, des de el terrat veiem entrenar i jugar. Escoltàvem el xivarri dels socis i somiàvem jugar algún dia.

Ara els donem suport i anem al camp, perquè des de el terrat, ja no és igual.

---

## **DIA DE PARTIT**

El dia abans, vaig anar a dormir tant tard com vaig poder i em va costar fer-ho.

De seguida vaig somiar i el somni va ser intens: el camp, el partit, el contrari, tot molt clar, i un protagonista que tot ho feia espectacular: jo mateix -perquè per això era el meu somni- encara que el final del partit i el resultat no sortia en aquest.

Em vaig aixecar d'hora i em vaig cruspir la barreta energètica d'abans de cada partit que m'havia recomanat el meu gran amic Pere, consistent en una barreja de mel, Redoxon i suc de taronja.

Després, al camp amb els amics, al vestuari, amb aquell olor inconfusible de llapis Termosán i Lilimento Sloan junt amb la vaselina per les orelles, per sortir més tard a un camp en perfecte estat, bé, amb algunes clapes a la gespa, però havíem toreat en pitjors places.

I per fi, el partit. Intens, dur, competitiu, però amb una subtil diferència amb el meu somni: no vaig jugar gens bé i a més em vaig lesionar.

Això sí, vàrem guanyar i les cerveses del tercer temps van estar perfectes. I això que no havien sortit al meu somni.

Els somnis i les realitats s'assemblen però mai son iguals.

---

Records i més records de la meua infantesa, descendent de família rugbista: pare, tiet i germà. Encara que jo no he seguit les passes de la família, estic ben orgullosa de portar la UES al cor i en el meu record sempre.

Recordo els diumenges de partit asseguda a les graderies, molt diferents a les d'ara. Una nena amb els ulls blaus i cabells arrissats, intentant comprendre aquell esport de tanta fortalesa física però al mateix temps de tants valors i noblesa.

Gràcies UES. Gràcies germà per tants moments als últims anys, gran jugador i persona.

---

## **GUANYADOR**

1921. Batega a cent el cor d'un jove veterinari, mentre recorda la seva estada a França.

En aquells dies d'universitat, el rugbi el tenia absort. L'olor dels verds camps de Tolosa, el fang a les botes, la samarreta tacada.

Mentre parla amb els seus amics de Cal Ninyo, una pregunta ressona dins del seu cap: en aquest país de Sardana, sabran estimar una ovalada?

Heus aquí que sí, va fundar la Santboiana! I noranta-nou anys després, per tu, *Monsieur* Aleu, ens tens aquí, esperant al teu estadi, una nova temporada. En farem cent i més que vindran. Ferro Sant Boi!

---

## **EL DIA QUE VAIG NÈIXER**

Un diumenge d'octubre de fa 43 anys el primer equip va jugar un partit a Madrid. El meu pare, el Foncho, no va viatjar amb l'equip, va fer-ho l'endemà en avió.

Dia de les forces armades, l'avió força estona sobrevolant Madrid fins que va poder aterrar. El meu tiet, en Salva Torres, estava fent la mili a Sant Boi i es va escapar del quartel per anar a jugar; òbviament vaig ser l'excusa per a no ser castigat.

Quan van tomar d'aquell partit van anar tots a conèixer-me a Sant Joan de Déu.

---

## **SEGON PREMI**

Sergi mordía la férula inconscientemente. Se recolocó el casco una vez más y se puso en posición.



## ALERTA - COLUMNA DE FUM Latitud: 41.338238 | Longitud: 2.039512

Anem, som els més pròxims.

Es veu la columna a Sant Boi. Passem pel monument al Bressol del Rugbi, encarem cap amunt. El fum sembla arremolinar-se, té forma de trompa. Accelerem, què passa?

Per Sant Ramon, veiem entre els carrers Cerdanya i Baldiri Aleu. *EL POLIESPORTIU !!*

Ens afanyem i girem cap al Camp de rugbi. Tot és més visible, sembla un cicló, ressona en l'ambient, i als voltants.

A la porta al·lucinats i sorpresos, observem de prop: avui és dia de Rugbi, el Baldiri està bullint. **COMENÇA EL PARTIT!**

---

El inspector Tirso Trapote aún no se podía creer que el preso que tantos años estuvo buscando hubiera huido del furgón policial.

Entonces mientras removía la cucharilla de café y ojeaba la presa vio una foto de unos hombres jugando a rugby. "Este domingo la Santboiana se juega la liga", se podía leer abajo. Tirso se fijó en la camiseta que llevaban esos jugadores, era la misma que llevaba su preso cuando lo detuvo.

Las gradas estaban a reventar, y en uno de los asientos el inspector lo pudo ver, uno de sus hombres hizo el amago de ir a detenerlo, Tirso lo contuvo con su mano. -Dejemos que disfrute de la última cena.-

## LA PASIÓN

---

## SEGON PREMI

Un any de controvèrsia aquell 2006...

Si... aquell 2006 acabat d'encetar, uns Cadets plens de motivació i força postraven al Club una Copa de España plena d'il·lusió, esforç i perseverança, aconseguida en un Valladolid poc assolellat i fred que va ser testimoni atònic d'un joc compacte i compassat que va fer d'aquells Cadets santboians absolutament invictes.

Aquell matx va ser el darrer partit que el meu pare l'Agustí Torrents va poder gaudir i celebrar "les no se quantes marques" que vaig colpejat a terra, gràcies a les "ovalades" que el bon joc de tots els meus companys em posaven a les mans.

Vaig notar el seu orgull i satisfacció, ell que va ser jugador de primera divisió, veterà i directiu de la nostra estimada Unió Esportiva Santboiana.

---

## SEGON PREMI

Toulouse, 20 de febrer de 1920

Mare, encara és hivern aquí. El fred del laboratori encorba la meva esquena i necessito descansar. Surto cada dia a fer un cigarro i a donar un tomb pel campus. Avui m'acompanya l'André, un francès dels d'abans, de morro fi i llengua occitana. Els camins solitaris són replets de pomers i els camps d'un verd semblant als teus ulls. Aquí tot és diferent mare, la gent es saluda amb tres petons i els joves juguen a futbol amb les mans. Aquest últim em té fascinat. La pilota és gran i té forma d'ou. Els homes són enormes i recorden als vells gladiadors. Els jugadors esperen alineats, l'atac del rival com soldats a la trinxera. Els seus cossos xoquen i es barregen com si d'una baralla de cartes es tractés. Tot el joc em recorda a les lluites d'antany entre cavallers. Quan el partit s'acaba i la flama del combat s'extingueix, els homes, com indis, enterren la destrala de guerra i es donen la mà. Un espectacle que, sens dubte, faria bullir-te l'ànima.

El teu fill que t'estima,

Baldiri

---

## SEGON PREMI

### LLENYA I FOC

Bramava per últim cop. L'estrident so d'aquell instrument de vent d'única nota ens marcava el camí. Mirades perdudes i rostres atònits em reaccionaven. El silenci es va apoderar. Aquella imperfecta figura geomètrica que formàvem entre quatre parets s'esvaí.

Començava el ball!

Abraçades en tensió. Somriures d'incertesa. Evasió de contactes forçats i vòmits incontrolables. Paraules perdudes i buscadors de tranquil·litat al mirall. Enfilàvem tot apoderats els quinze graons que ens separaven de la gespa.

Ell ja esperava assegut a la històrica butaca *vintage*.

La mà d'en Pica em tornava a estrènyer. Escoltat el seu -"Hola maco!"- ja podia sortir a placar.

---

### L'important

Un dia li vaig preguntar:

-Com resisteixes dies sota la pluja i el sol?

...

No vaig obtenir resposta.

-Com et pot agradar que et portin d'un costat a l'altre?

...

Seguia sense contestació.

-Com aguantes que et llancin i colpegin?

...

No tenia rèplica.

-Com suportes que estiguin sobre teu?

...

No entenia res, no em responia i ho vaig deixar estar. Vaig anar amb els meus al "tercer temps", vaig mirar cap al camp i allà estava, al centre. Curiosament semblava que ens mirava, feliç de veure com locals i visitants, després de competir per ella, somrèiem.

---

*15 jugadores de cada equipo en el campo,  
1 árbitro y unas reglas.*

*El rugby un deporte lleno de competitividad  
pero también amistad e integridad.*

*No sólo es un deporte si no que también una  
pasión. El respeto... el respeto ; al árbitro, a tus  
compañeros, al rival, a los espectadores y a ti  
mismo. Lo mejor es que da igual que seas niño  
o niña bajo o alto grande o pequeño seas como  
seas podrás disfrutar y jugar. Y al final el  
tercer tiempo donde los dos equipos se juntan  
al terminar el partido. Por eso es el deporte  
que practicare toda mi vida.*

---

El camp comença a omplir-se, les gotes d'aigua fan brillar la gespa preparada pel partit, el sol s'eleva fins al zenit.

L'afició se seu a les graderies a punt per gaudir d'un gran espectacle, per seguir les jugades que han practicat quan alguns dels aficionats eren jugadors, les porten gravades a la pell.

Sona l'himne del club i les boques es mouen, unes més que d'altres, els cants surten del cor per la gola.

Els noms dels jugadors sonen pels altaveus, el públic els encoratja amb força, i quan es fa el silenci, tothom aplaudeix.

L'àrbitre, al cercle central, mira a banda i banda tot comprovant que tothom és al seu lloc, xiula fort i el partit s'inicia.

El meu únic desig és que l'equip que porto al meu cor guanyi el partit, sento en el meu interior,,,,,, “ferro Sant Boi, guanyarem el partit!”.



---

1983. 5 anys. Sant Boi. La Farola. Com si fos ahir. En Jordi Vicente afirmant amb rotunditat, com a Director de l'Escola, que sóc massa petit per començar a jugar a rugbi mentre, segurament, el meu pare li guinyava l'ull i esbossaven un somriure mal dissimulat.

Desencís efímer. La inconfusible olor de l'herba donant-nos la benvinguda al Baldiri Aleu mentre pujàvem caminant ja amb les botes posades, viatjant cap a l'adolescència amb l'autocar Troyano i fent-nos grans sense adonar-nos-en. El rugbi va estar durant anys per davant dels estudis, de les primeres parelles i de la vida nocturna i, de sobte, ja està. O potser no, mai s'acaba.

---

Minut 80!!!, la Georgina rep l'oval, davant 15 dragues vermelles s'abraonen contra ella. Mira al front, allà està ell, emocionat, animant-la com sempre. Corre amb totes les forces, escapolint-se dels placatges, fintant, canviant de peu, mirant al front, veu la línia blanca, just davant d'ell, s'impulsa... i traspasa la línia. Assaig!!. La pilota porta gravada una rosa vermella. De cop, la Georgina desperta, ahir va estar veient Gal·les-Anglaterra, durant el confinament li agrada veure partits antics. Mira davant i veu les quatre barres amb l'oval blau de la seva estimada Unió Esportiva Santboiana.

---

## UNA NOVA VIDA

Segueix respirant, creixent. A casa nostra et pentinem i cuidem.

T'ho mereixes tot. Recordant vells dies de glòria i triomf. Nascuda a terra de llàgrimes, sang i trepitjades. Amb la millor llavor possible: la suor dels nostres nois.

No vaig poder resistir-me a fer-me amb un tros d'història abans de ser reemplaçada per una nova catifa verda que potser no patirà per manca d'aigua però si caldrà de les nostres gotes d'esforç per fer-nos mes grans.

No pateixis estimat Baldiri. Durant la setmana la cuidaré a casa i diumenge vindré a veure't al camp per estimar-te com sempre i més.

---

Des de petit la Santboiana m'ha apassionat,  
i aquest gran equip no m'ha decepcionat.

Lluitarem, guanyarem, perdrem,  
Però mai ens rendirem

Si això vol dir cansar-nos,  
Ens cansarem.

Si això vol dir donar-ho tot,  
Tot ho donarem.

Però no, no ens rendirem

Apassionats des de fa 99 anys,  
Anys que recordarem,  
i molts més que en farem

el coronavirus ha arribat,  
i d'aquí poc, cap a fora l'haurem placat

FERRO SANT BOI!!!

---

## **SAMIA**

Sentada en el banco del vestidor, recuerda cuando empezó, lo hizo para ir con su amiga Lucia, aunque a ella le gustaba más la gimnasia. Mientras se ata las botas siente el dolor del golpe en el hombro del año pasado, se ajusta la camiseta, piensa que le queda muy bien el azul, se recoge el pelo con la cinta que le regaló Marta, le trae suerte.

Vuelve a la realidad con el grito de “la Capi”: Samia Ferro!!! Al saltar al Baldiri, en su debut con el primer equipo, siente el corazón como palpita.

---

## **Una rosa pel Rugby**

El rugby, aquell esport i passió que ens ha acompanyat durant anys i ara l'hem abandonat de la nit al dia.

Ell es pregunta on estem i què estarem fent, mentre el camp i la barraca es troben solitaris i sense xivarri.

No sap per què no hem assistit en aquest dia tan simbòlic on intercanviem amor per lectura.

Per això, mentre es troba trist, intenta pensar què ha fet malament ell i el per què hem marxat així, de cop. Però de sobte, un ocell que airejava les seves ales per sobre el camp li ha explicat la situació i amb l'alegria de saber que ens trobem tots bé, ha florit al mig del camp una rosa ben bonica, fet de la nostra connexió amb aquest esport.

---

## **GRÀCIES SANTBOIANA!**

Hi havia una vegada un poble al que deien Santboiana. No sé si es podria anomenar poble, ja que era molt petit, però als habitants d'aquella zona sí que els podies sentir com a família. Era un lloc on la gent es reunia, fossin petits, joves o grans, i s'oblidava els mals rollos. Un lloc on es respecten, tant al camp com a fora. Un lloc on gent es coneix o es retroba, on es fa amics o família i on es gaudeix de valent i, per això us dono les gracies a tots i a totes.

**FERRO!**

## EL FUTBOL I EL RUGBY

Hi havia una vegada un grup de tres nens que jugaven a futbol. Els hi agradava molt però, a mesura que es feien grans, anaven perdent el respecte. Sempre volien guanyar i feien tot el que calgués per fer-ho possible. Un dia estaven molt indignats per que hi havia un camp de rugby al costat del seu i els hi "robava" 3 metres. Així que el dia del partit, van anar al camp de rugby per solucionar el problema, però només van veure que estava ple de valors, i van aprendre que no sempre importa guanyar, sinó participar.

---

29 d'abril de 2017. Valladolid. En Lewis, mentre sopem, anuncia els 23 convocats.

Amb l'estómac tancat, no pensem en res més que en la final. Portem una estratègia impecable. Sabem que portem un As sota l'escut.

30 d'abril de 2017. El dia, que es desperta gris i plujós no ens descobreix el final que ens espera. Enfilem cap a l'Estadi. Arribant sentim l'energia dels de casa i descobrim que no portem un As, en portem 2. Al vestidor, les llàgrimes es mostren tímides als rostres dels jugadors.

La resta ja és història compartida.

Gràcies seguidors, la Santboiana sempre endavant.